ПОРТФОЛИО

Рудаков Андрей Викторович
Вакансия: **дизайнер-верстальщик, фотограф**

Контакты:

Телефон дом.: (044) 483-32-34; телефон моб.: (050) 913-97-43
E-mail: divogray@voliacable.com
www.zapiski.at.ua, **www.divogray.io.ua**
Другие контакты: ICQ 36948898, Skype divogray

Личная информация:

Город: Киев
Образование: высшее
Дата рождения: 25 января 1969 г.
Семейное положение: Женат, дочь 1995 г.р.

Опыт работы:

С 1998 года.

Период работы: С октября 2008 – настоящее время
Должность: Начальник издательского отдела
В компании: ЧВУЗ «Институт Тутковского», г. Киев. «Институт Тутковского» является высшим учебным заведением последепломного образования, входит в ЗАО «КОНЦЕРН НАДРА». ЗАО «КОНЦЕРН НАДРА» – холдинговая компания, которая предоставляет широкий спектр услуг в области разведки и разработки месторождений полезных ископаемых.

Период работы: 2001 – 2008
Должность: Дизайнер-верстальщик
В компании: Частное предприятие «ДИВОГРАЙ», г. Киев. Издание книг, журналов, изготовление рекламно-полиграфической продукции. ЧП «ДИВОГРАЙ» принадлежало мне, поэтому я выполнял так же функции менеджера по работе с клиентами, составлял и оформлял договора, вел первичную бухгалтерскую документацию.

Период работы: 1998 –1999
Должность: Художник
В компании: ТОВ «СТИЛОС», г. Киев. Издание книг, журналов, изготовление рекламно-полиграфической продукции.

Достижения:

– Выигран тендер на разработку дизайна и верстку журнала «Геолог Украины» (200x265, 100-180 стр., 4+4, обложка 4+4). Дизайн журнала разработан мной в 2003 году, сверстаны 42 номера. Последний номер – № 42, 2013;
– Многолетнее сотрудничество с фитнес-клубом «Планета Фитнес». Разработка креативных идей для рекламных кампаний и их дизайнерская реализация. Рекламное сопровождение ежегодных конвенций «Планеты Фитнес» 2004-2007 гг. (Имиджевый буклет конвенции, буклет-рассылка, плакаты, бейджи, конверты, макеты в прессу, сертификаты, задники на сцены, программы, расписания и т.п.), изготовление оригинал-макетов для наружной рекламы (бигборды, троллы, скроллы);
– Многолетнее сотрудничество с «Регистром судоходства Украины». зготовление оригинал-макетов настенных календарей. Оригинал-макеты имиджевых буклетов;
– Выполнял верстку журнала «АНТ, Вісник археології, мистецтва, культури» (А5, 160-230 стр., 1+1, обложка 4+1);
– В мае-июне 2010 года провел фотовыставку «Фото в квадрате».

Клиенты:

– Регистр судоходства Украины;
– Фитнес-клуб «Планета Фитнес»;
– Южно-Украинская атомная электростанция;
– Киевський государственный институт декоративно-прикладного искусства и дизайна им. М. Бойчука;
– ЗАО «Концерн НАДРА»;
– Министерство культуры Украины и другие.

КНИГИ

Лексикон української орнаментики (іконографія, номінація, стилістика, типологія). – К.: Редакція вісника «Ант»; 2005. – XVI, 400 с., іл. (Інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Рильського Національної академії наук України. Київський державний інститут декоративно-прикладного мистецтва і дизайну ім. М. Бойчука. Музей українського народного декоративного мистецтва. Наукове товариство ім. М. Трохименка).

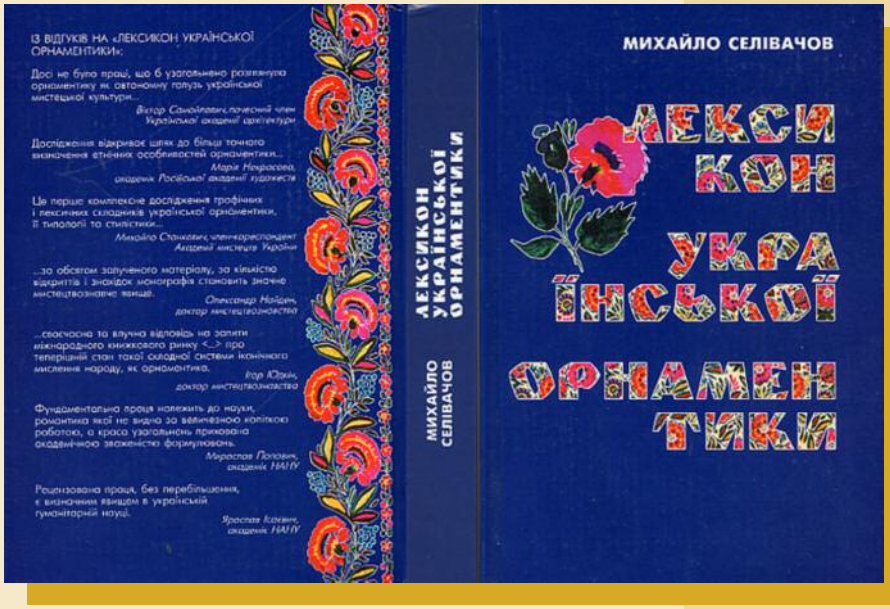

Обложка

Титульный лист

Примеры разворотов

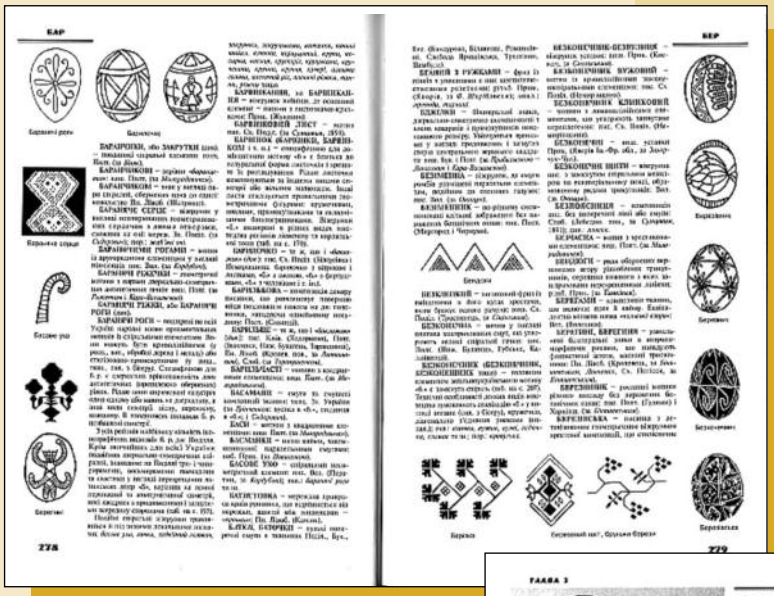

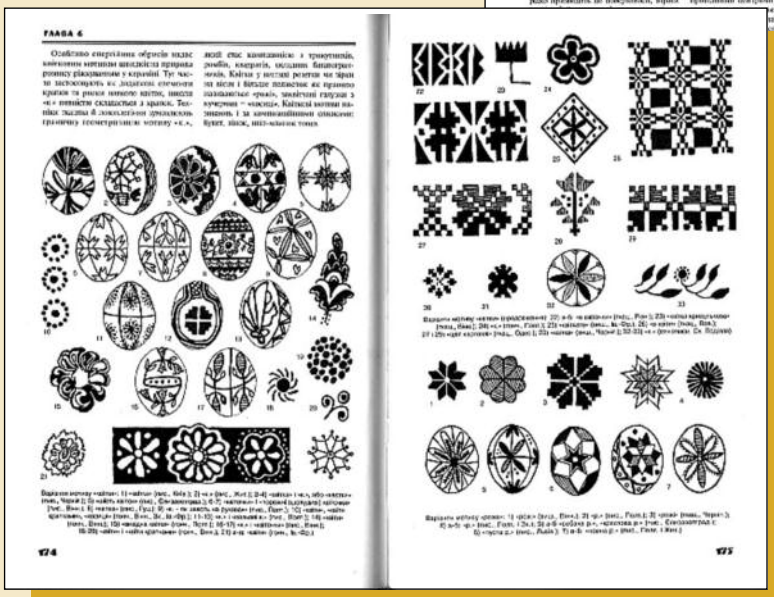

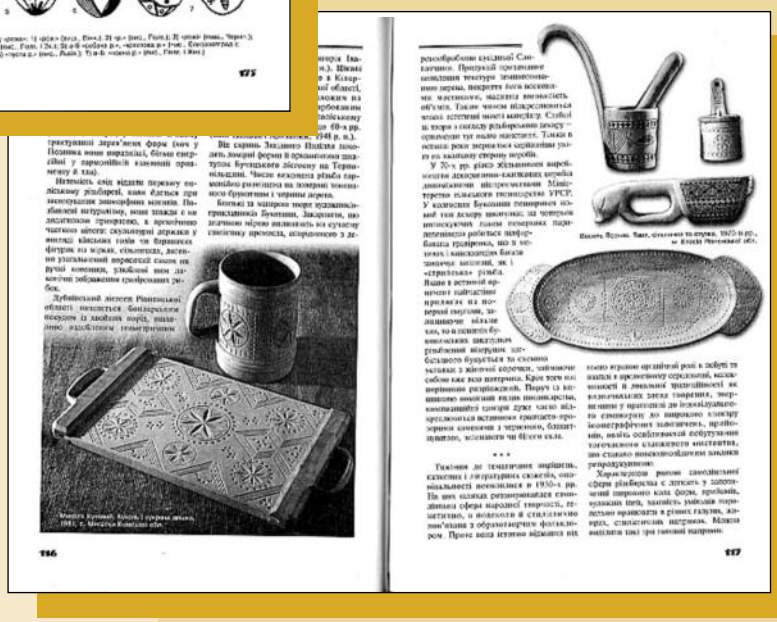

Проблеми українського термінологічного словникарства в мистецтвознавстві й етнології: Науковий збірник пам’яті Миколи Трохименка. – К.: Редакція вісника «Ант»; 2002. – 264 с., іл. (Інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Рильського Національної академії наук України. Київський державний інститут декоративно-прикладного мистецтва і дизайну ім. М. Бойчука. Всеукраїнське товариство політичних в’язнів і репресованих).

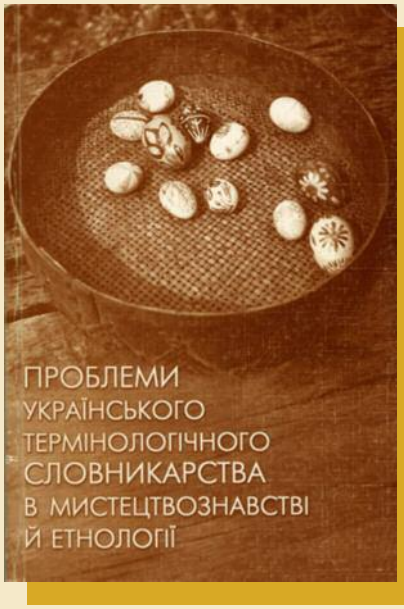

Обложка

Шмуцтитул

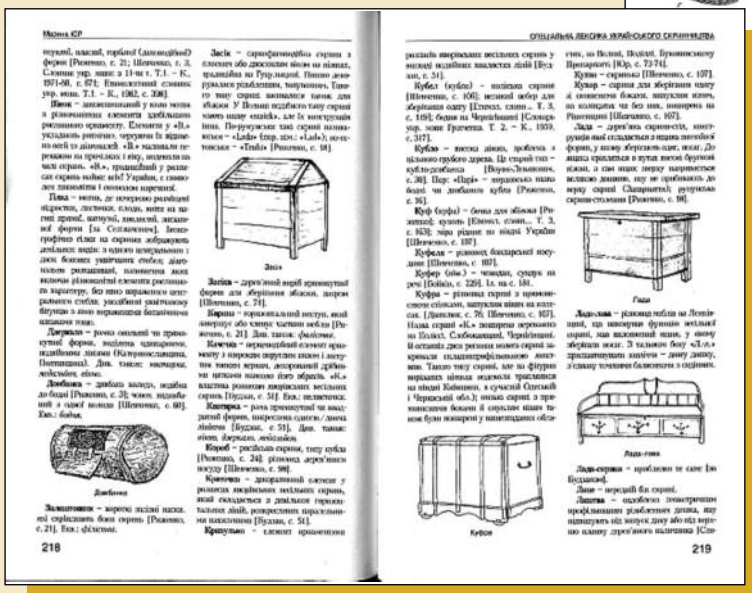

Примеры разворотов

Костюк Г. Літературно-мистецькі перехресті (паралелі): Науковий збірник до 100-річчя іноземного члена НАН України Г.О. Костюка. – Вашінгтон; К.: 2002. – 416 с., іл. (Українська Вільна Академія Наук (США), Інститут літератури ім. Т.Г. Шевченка, Національна Академія наук України).

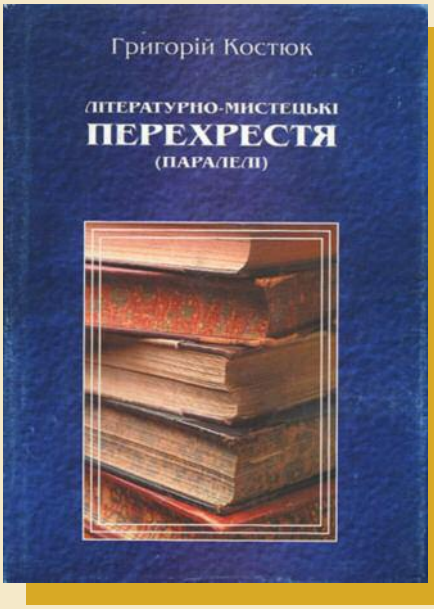

Супер-обложка

Обложка

Аван-титул

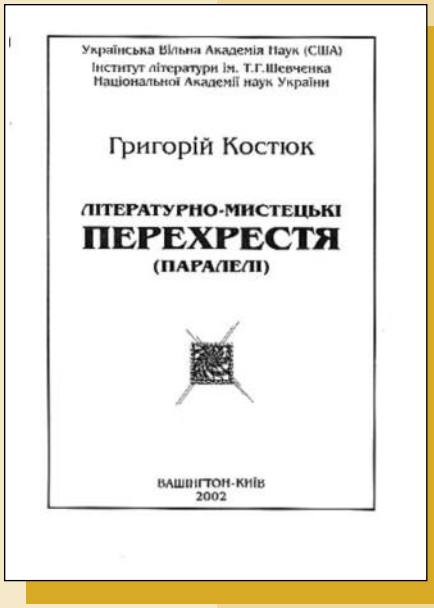

Титульній лист

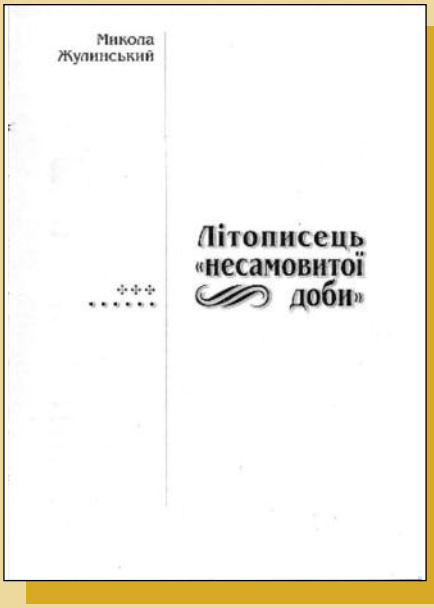

Шмуцтитул

Фурдуй Р. Сонця і вітру брат (популярно про геологів та геологію). – К: Радуга, 2011. – 224 с.

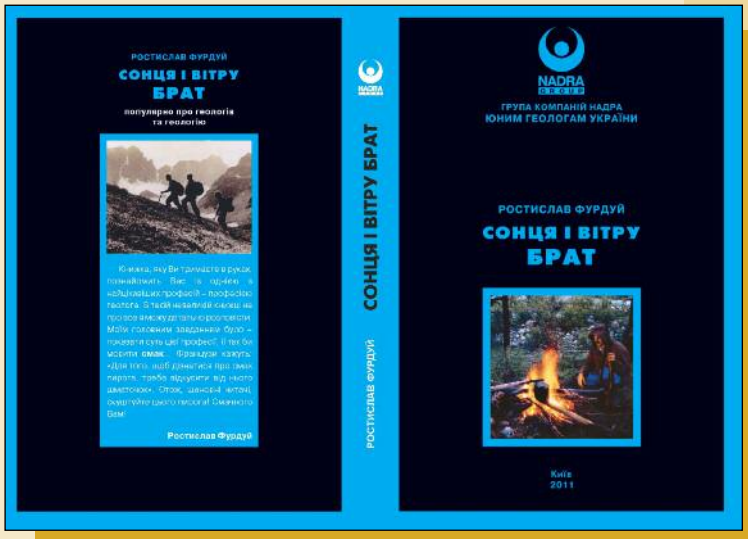

Обложка

Шмуцтитул

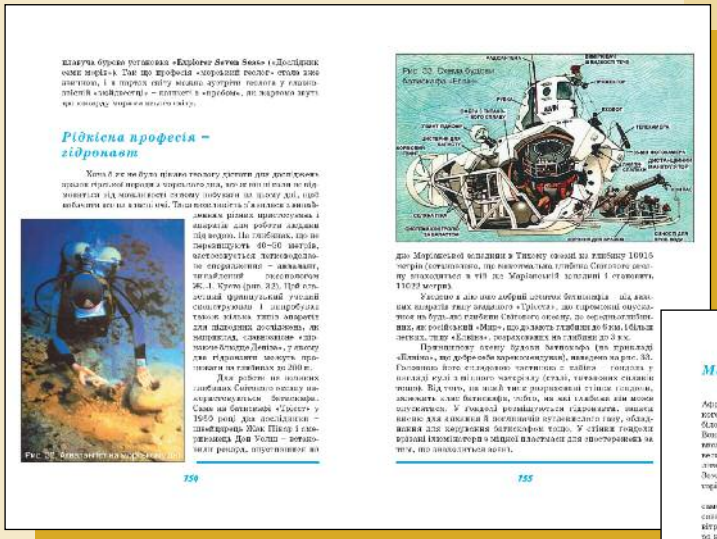

Примеры разворотов

Лісний Г. Практичні аспекти побудови об’ємних сейсмічних зображень за сейсмограмами спільних джерел. –

К: Радуга, 2012. – 264 с.

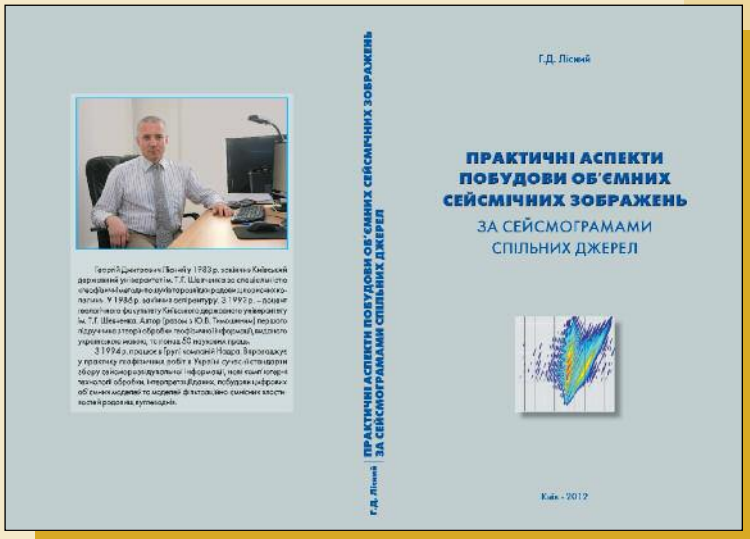

Обложка

Титул

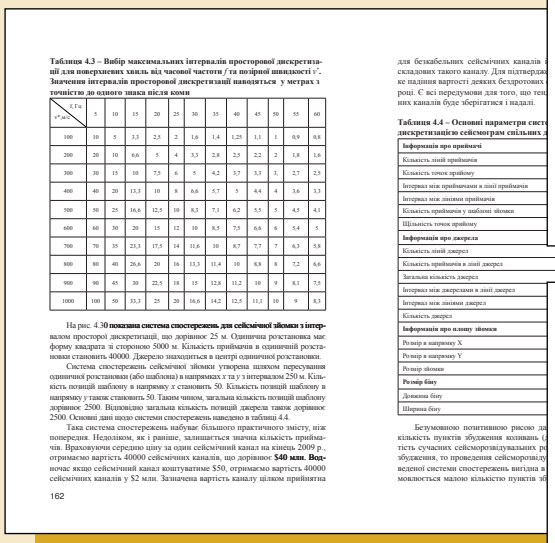

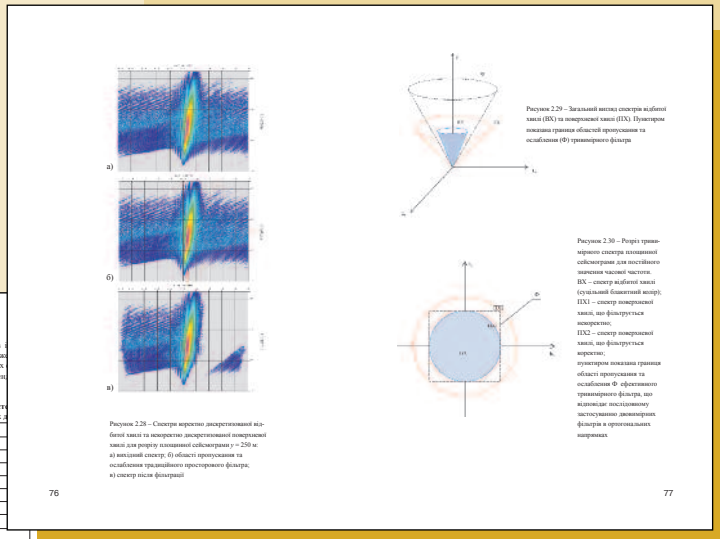

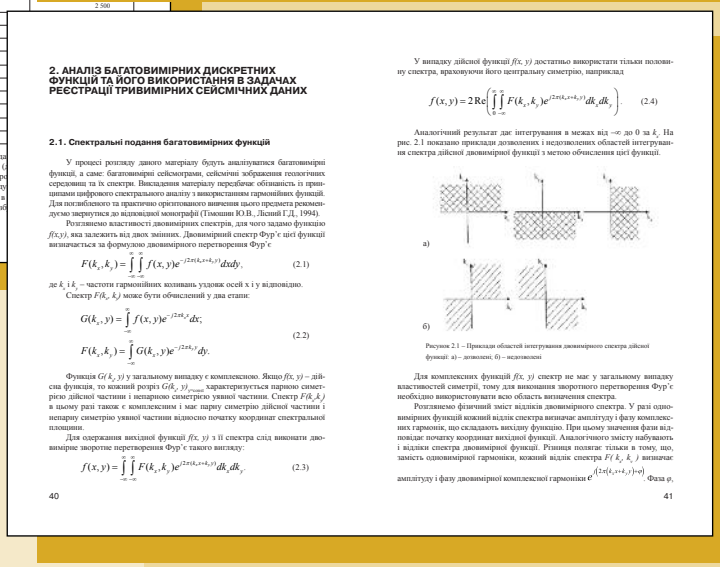

Примеры разворотов

ЖУРНАЛЫ

Геолог Украины (100-180 стр, 4+4, обложка 4+4)

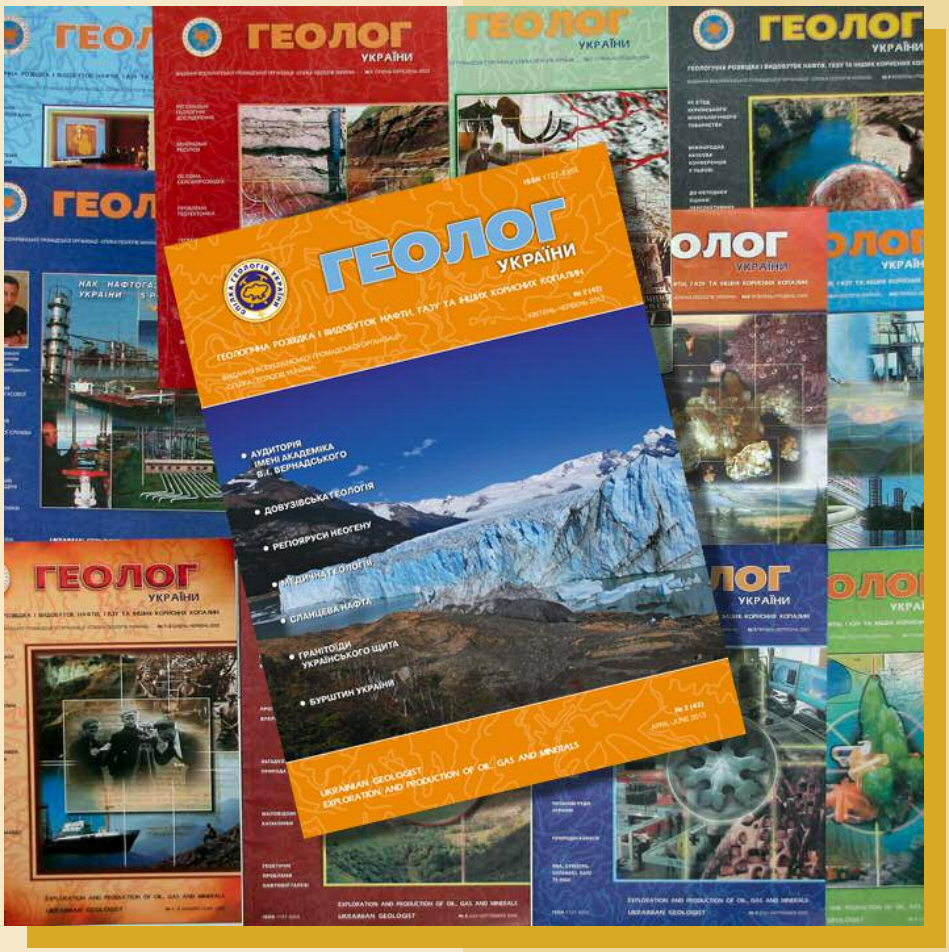

Реклама на 3 полосу обложки

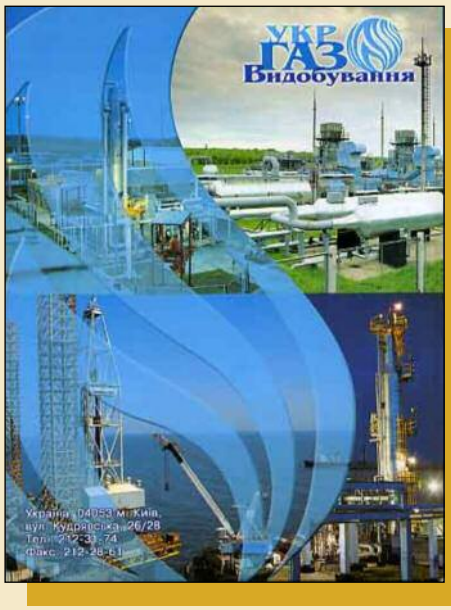

«Поэтическая» страничка

Анонс на 3 полосу обложки

Примеры разворотов

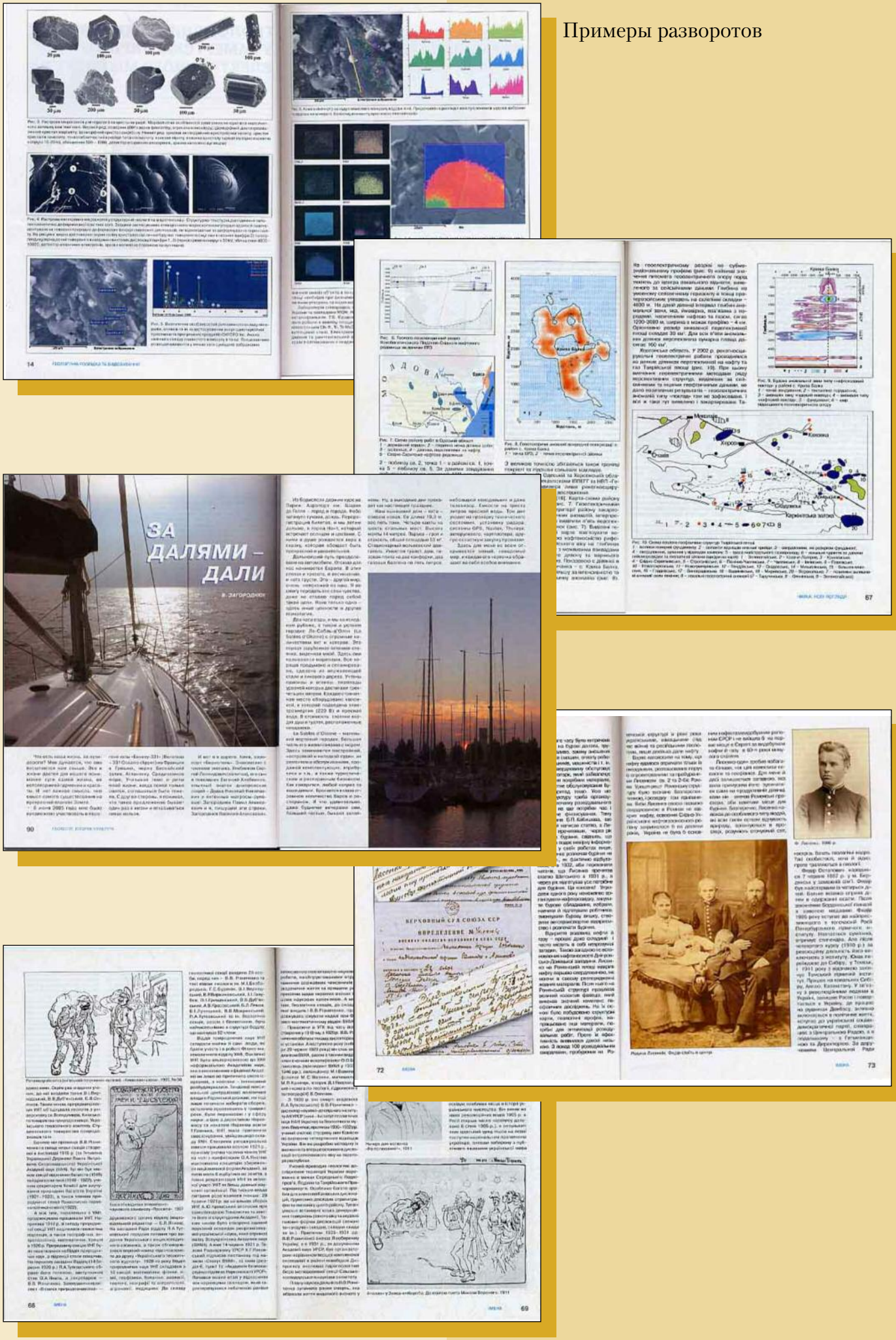

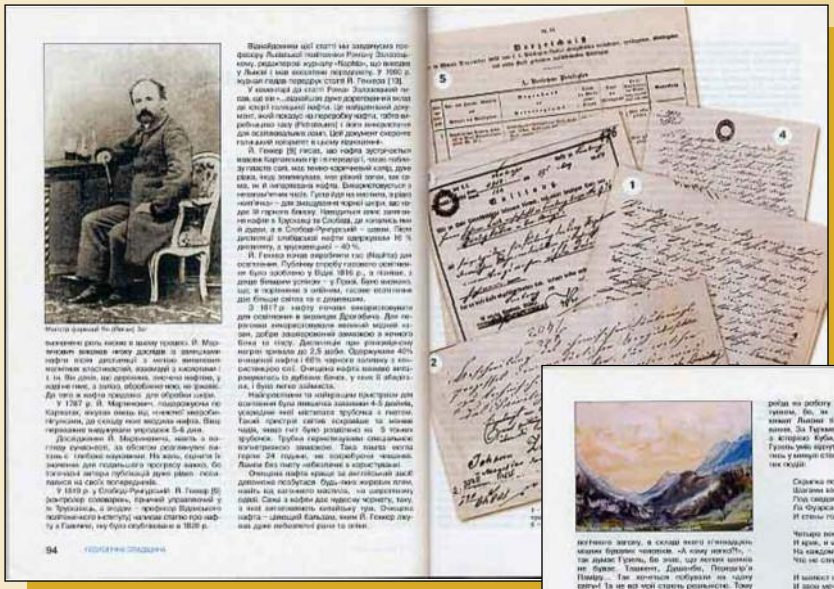

Иллюстрации к рассказам

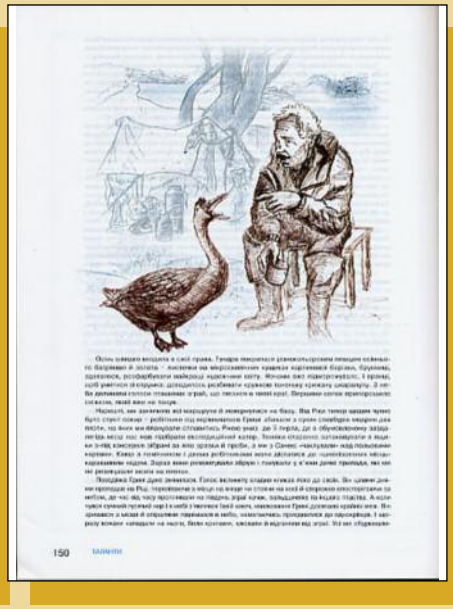

Примеры разворотов
с моими фотографиями

АНТ (160-230 стр, 1+1, обложка 4+1)

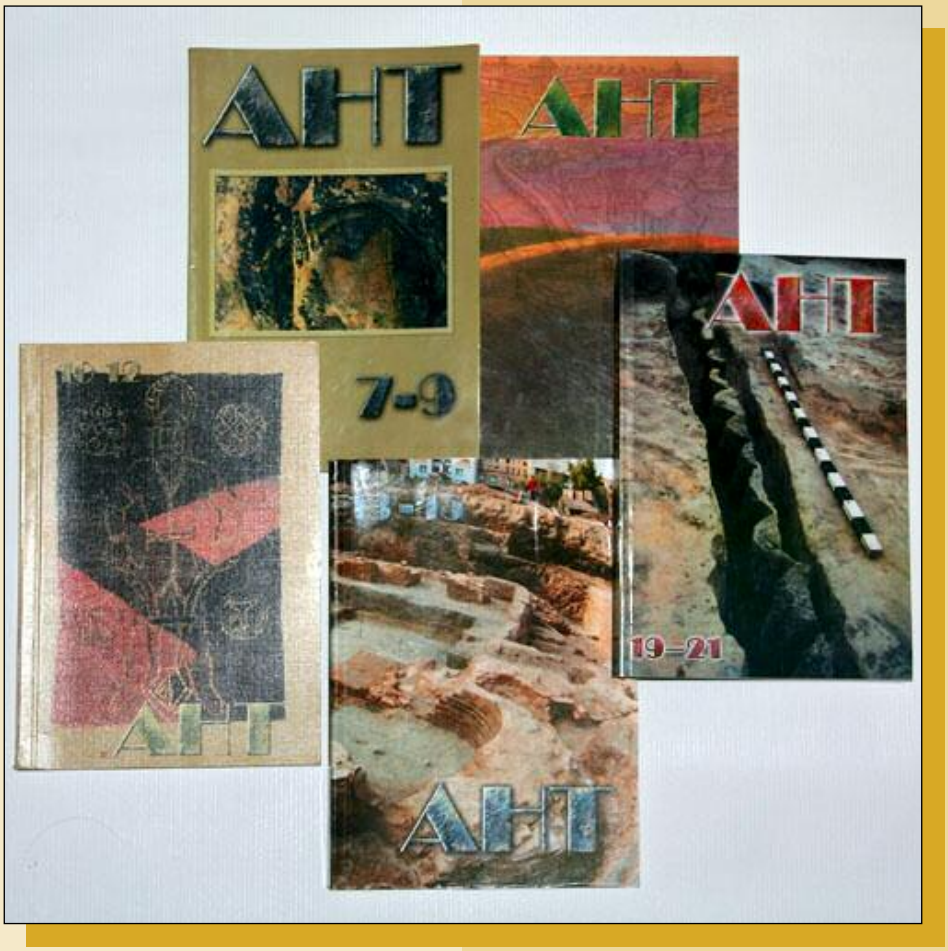

Примеры обложек

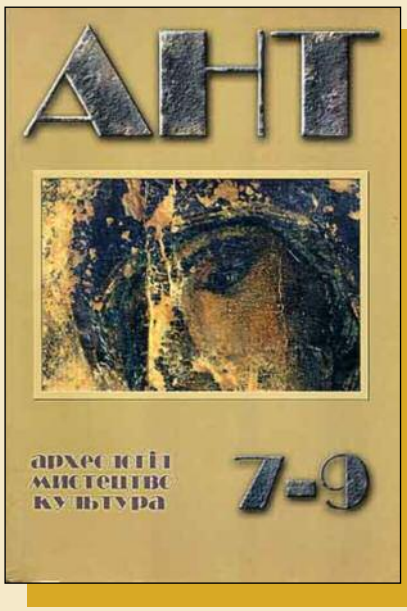

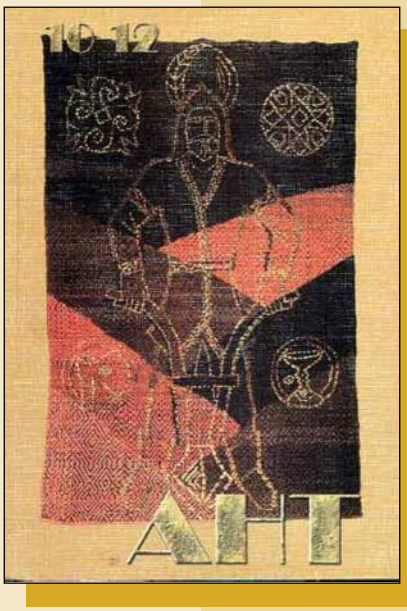

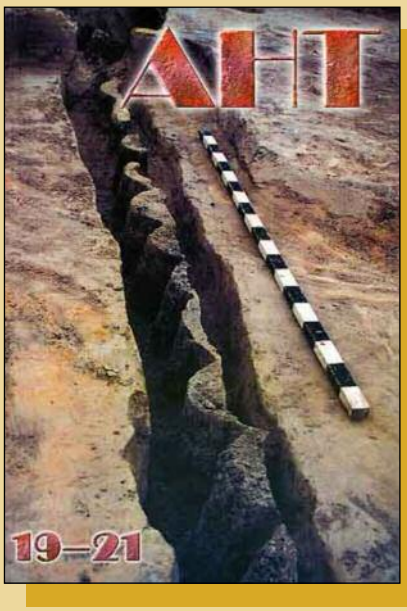

Примеры разворотов

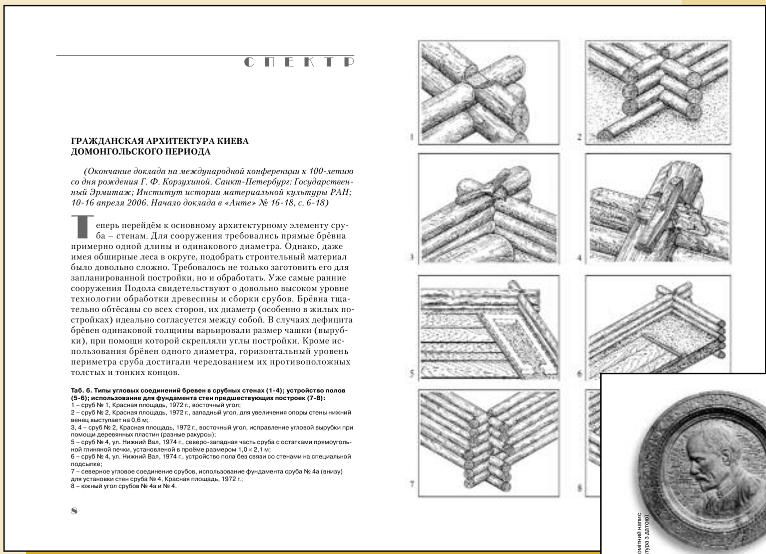
С П Е К Т Р

ГРАЖДАНСКАЯ АРХИТЕКТУРА КИЕВА ДОМОНГОЛЬСКОГО ПЕРИОДА

(Окончание доклада на международной конференции к 100-летию со дня рождения Г. Ф. Корзухиной. Санкт-Петербург: Государственный Эрмитаж; Институт истории материальной культуры РАН; 10-16 апреля 2006. Начало доклада в «Анте» № 16-18, с. 6-18)

Теперь перейдём к основному архитектурному элементу сруба – стенам. Для сооружения требовались прямые брёвна примерно одной длины и одинакового диаметра. Однако, даже имея обширные леса в округе, подобрать строительный материал было довольно сложно. Требовалось не только заготовить его для запланированной постройки, но и обработать. Уже самые ранние сооружения Подола свидетельствуют о довольно высоком уровне технологии обработки древесины и сборки срубов. Брёвна тщательно обтёсаны со всех сторон, их диаметр (особенно в жилых постройках) идеально согласуется между собой. В случаях дефицита брёвен одинаковой толщины варьировали размер чашки (вырубки), при помощи которой скрепляли углы постройки. Кроме использования брёвен одного диаметра, горизонтальный уровень периметра сруба достигали чередованием их противоположных толстых и тонких концов.

Таб. 6. Типы угловых соединений бревен в срубных стенах (1-4); устройство полов (5-6); использование для фундамента стен предшествующих построек (7-8):
1 – сруб № 1, Красная площадь, 1972 г., восточный угол;
2 – сруб № 2, Красная площадь, 1972 г., западный угол, для увеличения опоры стены нижний венец выступает на 0,6 м;
3, 4 – сруб № 2, Красная площадь, 1972 г., восточный угол, исправление угловой вырубки при помощи деревянных пластин (разные ракурсы);
5 – сруб № 4, ул. Нижний Вал, 1974 г., северо-западная часть сруба с остатками прямоугольной глиняной печки, установленой в проёме размером 1,0 × 2,1 м;
6 – сруб № 4, ул. Нижний Вал, 1974 г., устройство пола без связи со стенами на специальной подсыпке;
7 – северное угловое соединение срубов, использование фундамента сруба № 4а (внизу) для установки стен сруба № 4, Красная площадь, 1972 г.;
8 – южный угол срубов № 4а и № 4.

8

П. Верна. Автопортрет, 1934 (по колу йде малопомітний напис «от життя не взяв для життя не дав», унизу сигнатура з датою)

репродукувались у пресі, надходили до музеїв і впливали на молодших послідовників, зокрема на не менш відомого нині А. Штепу (1903–2005).

Широко репрезентуючи творчість П. Верни (до 130-річчя від його народження) виставка у МУНДМ ще раз підтверджує: історична цінність митця вимірюється збереженням і розкриттям власного таланту, співзвучністю художнім запитам доби, здатністю естетично впливати на сучасників і послідовників – незалежно від освітньо-професійного та соціального статусу чи навіть усупереч ним. І можна тільки пошкодувати, що до знакової виставки знакового скульптора не вдалося підготувати бодай скромний каталог.

М. Селівачов

роко репродукованих у періодиці та каталогах. Усі вони – останніх років, невеликі за розміром. Кожна з них – оповідь про веселий і вільний народ, який жив колись на нашій землі.

Виростаючи в дивосвіті українських казок і легенд, майбутній художник збагатив свою уяву образами, які потім перемандрували до його полотен. На них мавки та кентаври, дівчата плетуть вінки на свято Івана Купала, а захмелілий козак витанцьовує під звуки скрипки дивного музики – чи то справжнього, чи примарного. Є і звичайні побутові сцени з життя українських селян: «Свати», «За роботою», «Колисочка», «Музики» (всі вони виконані 2006 року).

Копайгоренкові вдається органічно поєднати декоративність і змістовність, яскраві відкриті кольори та професійну майстерність. Багато років віддано ним вивченню народних традицій. Джерела його творчості – прадавні звичаї, перекази, пісні, традиційні мистецтво та гумор, що відображують уявлення народу про світобудову, красу та гармонію, кругообіг життя природи та людини, родючість землі та продовження роду. Саме ця позачасова, єдина для всіх видів і жанрів концептуальна сутність народного мистецтва, стала основою творчості Василя Копайгоренка.

В. Копайгоренко. Подорожні, 2005

В. Копайгоренко. Ангели печуть коровай, 1996

На своїй виставці художник не тільки демонструє живописні твори, він наче прочиняє двері у власну творчу майстерню, проводить паралелі між живописом і художніми прийомами вишивки та ткацтва, запрошуючи зазирнути у першоджерела. Простір його полотен має принципи площинно-декоративної композиції, притаманної творам українського народного мистецтва, хоч він упевнено будує форму переходом від одного кольору до іншого («Івана Купала», 1993). Інколи пластика стає стриманішою, що посилює значущість зображуваного, надає творам узагальнюючого змісту, як у картині «Ангели печуть коровай» (1996).

Поєднання в єдиній експозиції сучасного живопису та старовинних рушників із колекції художника – досить сміливий експеримент. Звичайно на виставках професіоналів декоративно-прикладні твори відокремлюються від живопису, графіки, скульптури. Василь Копайгоренко не приховує від глядача коріння, з якого виростає його живопис, не соромиться його, навпаки, намагається донести думку, що все у культурі повторюється, тільки від таланту митця залежить, чи зможе він традиційному та відомому надати нової форми та нового життя.

Василь Копайгоренко, 4 жовтня 2006

Якщо Жорж Брак і Пабло Пікассо захоплювались африканським наївом, а Фернана Леже надихали перуанські барельєфи, то Василь Копайгоренко закоханий у талант свого рідного народу, багато років збирає рушники, гончарні вироби й інші українські старожитності. На цій виставці художник запропонував глядачеві ознайомитися з рушниками XIX–XX ст. Полтавщини та Сумщини з власної колекції. Давні мотиви й образи народної вишивки не просто «доживають», сповнені язичницьким змістом, відповідним обрядовому призначенню прикрашених речей – цей архаїчний пласт орнаментальної культури став вдячною нивою, на якій виросло багато форм і образів Василя Копайгоренка. Митець наголошує на спорідненості професійного малярства та народного мистецтва, тому й обрав для своєї виставки Музей Івана Гончара.

Гобелен «Несе Галя воду» – перша спроба художника перенести авторську живо-

181

Музей Карнавале: інтер'єр з каміном

вання тут історичного музею, а через три роки адміністрація купила ще й сусідній, значно менш прославлений, готель Ле Пелетьє де Сен-Фарго, оскільки місця для експозицій і сховищ виявилося замало.

Музей історії міста Парижа нараховує сьогодні більше сотні залів і представляє паризьке життя від часів заснування будівлі, в якій знаходиться музей (середина XVI ст.), до сьогодення. Це зали, де виставлені старожитності, знайдені під час археологічних розкопок, старовинні гравюри, особисті речі видатних парижан. Огляд починається з довгого коридору, де експонуються давні картини й гравюри (найбільш цінними вважаються ті, що зображують донаполеонівські часи).

збереглися. Натомість у музеї представлено помешкання, портрет і пам'ятні речі мадам де Грінєн, що жила тут одночасно з де Севіньє. Для них характерні пишність салонів епохи, славнозвісний стиль «табакерок» – мініатюрних розписаних шкатулочок різноманітного призначення, і, звичайно ж, маса дзеркал і сусального золота, без якої неможливо уявити часи Короля-Сонця.

Прагматичне XIX ст. принесло технічний прогрес, індивідуалізацію особистого життя, перебудови та новації, архітектурну «революцію» – в цей час у готелі розміщувалось училище мосто- і шляхобудування.

1886 р. міське управління Парижа викупило будинок для розташу-

Музей Карнавале: салон часів Людовіка XIV

Вдало відтворено дух тих або інших періодів, представлених у певній кімнаті. Для музейників не так важливо було показати роботу видатного художника, як епоху. Зали вміщують не тільки витвори мистецтва, але й прості побутові речі, що вже давно вийшли з ужитку, сцени не лише історичні, а й анекдотичні, не тільки портрети видатних жителів міста та їхні пам'ятні речі, але й висвітлення повсякденного життя простих парижан, старі фотографії, афіші тощо.

Для шанувальників нумізматики відкрито виставку монет. Це, звичайно, не така повна презентація, як у музеї Монет, однак вона концентрує увагу саме на тих екземплярах, що мали обіг у Парижі.

Музей Карнавалє належить Муніципалітету, фінансується з міського бюджету, поряд зі зберіганням і презентацією експонатів активно здійснює наукові дослідження та методичні розробки у галузі мистецтвознавства й музеєфікації. Тут відкрито Центр іконографічних досліджень старовинних зображень видів Парижа. Крім того працюють Центр досліджень графічних мистецтв, Реставраційна майстерня графічних робіт, а також відділи публікації матеріалів досліджень і бібліографії графічних мистецтв.

Більшість французьких музеїв підтримують естетичне виховання дітей і молоді. Адміністрація Музею Карнавалє виробила спеціальні програми, за якими діти можуть групами чи поодинці відвідувати музей протягом усього року. Трохи дивно та незвичн… ками віком від 4-5 років, які ходять з серйозним… сидять на підлозі та заповнюють графи спеціал… могою простих питань (на кшталт: як звати худ… тини? що на ній зображено? які кольори пер… виховується добрий художній смак, притаманні…

Отже музей Карнавалє варто відвідати. Ві… міста, де зручна транспортна розв'язка, тож д… но. Основну експозицію в зимовий період мо… платно, а от вхід на виставку сучасного мист… залах музею можна за короткий час «прожити… лих п'ять століть, таких багатих на події: Рене…

Карнавале: експозиція побуту XVIII ст.

100

Олег Васильович був і є людиною з незаперечними харизмою й авторитетом, блискучою ерудицією та оригінальним мисленням, відкритим до сприйняття будь-яких нових ідей, людиною з тонким художнім смаком, повною енергії та наукових планів, які він продовжує реалізовувати і далі. У стані підготовки наразі перебувають одразу кілька монографій, присвячених найбільш визначним пам'яткам з розкопок О. В. Сухобокова, яких уже давно з нетерпінням очікує наукове співтовариство.

Вітаючи Олега Васильовича з ювілеєм, його колеги та друзі висловлюють свою шану, щиро бажають йому активного довголіття, здійснення творчих і життєвих планів.

Олексій Комар

70

Олександр Найден (н. 18. VII. 1937, Черкаси)

згадати вікопомні образи колекціонерів, створені С. Цвейгом та В. Бен'яміном; нарешті, просто-таки чудова людина, гарний товариш, турботливий батько і дідусь – от яким відомий мені О. С. Найден. Винятково багатий життєвий досвід ювіляра, карколомні життєві шляхи – його спогади для дослідника 2-ї половини великого двадцятого сторіччя становитимуть невичерпне джерело одкривчих несподіванок.

Мандри Олександра Семеновича життєвими лабіринтами від рідної Черкащини до Москви та Криму можуть скласти сюжет химерного барокового роману. Ця потужна вибухівка унікального досвіду здобула тепер вихід у енергії творення, коли вийшли одна за одною три книги: «Українська народна іграшка» (1999), «Образ воїна в українському фольклорі» (2005), «Українська народна лялька» (2007). Ця трилогія, загальним обсягом майже 70 друкованих аркушів, здобула репутацію бестселерів, а ще дві не менш вагомі (як за змістом, так і за обсягом) монографії лежать у видавничих портфелях – «Народна картина середньої Наддніпрянщини» та «Народна ікона середньої Наддніпрянщини».

Поза тим – безліч статей, розвідок останніх років, друкованих у таких поважних часописах, як «Ант», «Критика», «Сучасність», «Народне мистецтво», кілька альбомів, серед яких – «Марія Приймаченко» (2004), збірка праць за редакцією О. С. Найдена «Червоних сонць протуберанці» про творчість Катерини Білокур (2001). Зрештою, надійшло і громадське визнання – премія імені Філарета Колесси НАН України за другу частину згаданої трилогії.

Мабуть, належало б послідовно щабель за щаблем викласти життєпис ювіляра, та, поперше, краще сказати лише те, що сам засвідчив. По-друге, подібна «лінійність» лише приховала б реальну невимовність того, що позначається вкрай оманливим іменником «біографія». Отже, доля присудила мені запізнатися з О. С. Найденом 1978 р., коли в ІМФЕ ім. М. Т. Рильського АН України було створено підрозділ з чудернацькою назвою «Відділ проблем художнього розвитку мас в умовах розвинутого соціалізму», а простіше – відділ самодіяльності або інститутський смітник, куди потрапили працівники, хто так чи інакше був «не на місці». Перед тим О. С. Найден працював редактором у товаристві «Знання», редагував брошуру завідувача цього новоствореного відділу І. Ф. Ляшенка, і той запросив його до Інституту. Від цього починається вже академічний період творчого і життєвого шляху Олександра Семеновича.

Зазвичай після роботи в ті роки ми прогулювалися Хрещатиком, зазираючи у наявні тоді й приступні навіть науковцям книжкові магазини, досягаючи часом рогу вулиці Саксаганського, де знаходилася букіністична книгарня. Саме там натрапили ми на безсмертну епопею Гашека про Швейка, що на певний час заполонив наші розмови. Спливав час, тривала наша спільна праця, так само, як і прогулянки. Від О. С. Найдена пощастило мені дізнатися про праці в «Советском искусствознании» дослідника потебнянської спадщини, його земляка-черкащанина Олега Преснякова, про вірші Євгена Баратинського, «дореволюційний» двотомник якого він мені позичав, нарешті, про ранні оповідання Валерія Шевчука.

У гуркоті 1980-х удавати з себе дурників ставало вочевидь безглуздим. 1985-го року О. С. Найден захистив кандидатську дисертацію «Орнамент українського народного розпису» (оприлюднено як монографію 1989 р.), що вже не мала нічого спільного з офіційною тематикою відділу (мені з цим пощастило двома роками раніше, коли ми були учасниками 9-го міжнародного з'їзду славістів). На початку 1990-х при Києво-Могилянській академії Д. С. Наливайко очолив групу для дослідження барокової культури, куди ми разом увійшли. Та праця стала міцним підмурівком докторської дисертації, яку О. С. Найден захистив 1997 р., майже одночасно з В. Л. Скуратівським, у спеціалізованій раді з теорії мистецтва при Київській консерваторії. Як секретареві тієї ради, мені пощастило супроводжувати просування дисертаційних справ обох цих непересічних особистостей.

Якщо моє власне фахове музичне виховання несе ауру кадетсько-юнкерського кастового замкненого навчального закладу, то Олександр Семенович становить цілковиту протилежність. Подібно до славетного Т. А. Едісона, якому судилося здійснити електрифікацію Сполучених Штатів Америки, він ішов від практики, від неозорого життєвого досвіду, а не від уразливого, ламливого, а подекуди й хворобливого фахового вишколу. Здоровий глузд життя у його різнобарв'ї визначає непідробний, легко впізнаваний науковий стиль О. С. Найдена. Тож побажаймо ювілярові в полудень наукового злету здійснити замріяне, знайти для цього сили та наснагу.

Ігор Юдкін

65

Юрій Миколайович Малєєв (2. VIII. 1941, Чернігів – 20. V. 2006, Київ)

археолог, к. і. н., доцент кафедри археології та музеєзнавства Київського університету імені Тараса Шевченка.

Народився в родині лікарів у Чернігові. 1946 р. батьки були направлені у щойно створений Тернопільський обласний госпіталь інвалідів Великої Вітчизняної війни, який розташовувався у м. Заліщики.

115

гончарів передавати синам свої ремісничі знання» (с. 21). Можемо навести принаймні один такий приклад, зафіксований нами 1985 року в знаменитому колись осередку Шатрище на Сумщині: останній місцевий гончар Микола Насико не підпускав сина до круга та горна, бажаючи йому кращої долі, оскільки гончарювання позбавило його здоров'я у 50 літ.

Без пристрасної наполегливості, якою повною мірою обдарований головний редактор УКЖ доктор історичних наук О. М. Пошивайло, не вдалося б йому здійснити багато вікопомних справ – організувати небачений досі в Україні гончарний музей-заповідник в Опішні, при ньому – філію академічного науково-дослідного Інституту, започаткувати в Опішні досі ніким у нас не перевершені міжнародні симпозіуми, заснувати видавництво, що видало десятки цінних монографій, збірників, довідників. Але пристрасна наполегливість не має переходити у прямолінійну впертість, ознаки якої подеколи помітні не лише в цій публікації дуже симпатичного нам автора.

Чого варте хоча б 15-літнє обстоювання єдино правильного, на його думку, варіанта назви «***Опішне***» та намагання довести, що зафіксований адміністративно-територіальним поділом України варіант «***Опішня***» є спотвореним і не зовсім українським (так само як Замошня? Олешня?? Поташня??? Ушня????).

Ця позиція не знайшла достатньо широкої підтримки, але призвела до топонімічного різнобою. Щось подібне діялося понад пів віку тому, коли хтось вирішив, що міста в Україні мають іменуватися Дніпропетровське, Краматорське, Луганське тощо, ніби не було у нас давніх міст і сіл – Буськ, Волочиськ, Гірськ, Градизьк, Луцьк, Путивськ, Шацьк і багато подібних. Зрештою Дніпропетровську з Луганськом дали спокій, час і з Опішнею заспокоїтися й не уподібнюватися далі літературному герою, котрий уже й не знає, чи він Б***о***руля, чи Б***е***руля. Досить із нас Києва, що трояко транслітерується англійською мовою, й відсутність тут уніфікації не додає нам респекту.

Втім, молодечий запал і природно пов'язані з ним гіперкритицизм і навіть дещиця нарцисизму (що теж органічно «проізростає» з цілком обгрунтованої самоповаги) не заважають Українському керамологічному журналові успішно створювати загальнонаціональний корпоративний соціум. УКЖ не тільки інформує, а й організує, структурує громадсько-культурне життя галузі, робить його прозорішим, демократичнішим, ефективнішим. З особливим задоволенням відзначаємо розвиток опішнянським часописом деяких ідей, які сповідує й «Ант». Це, зокрема, висока питома вага нової точної інформації (що знадобиться завтра упорядникам енциклопедичних видань), критичність, прагнення рішуче позбавлятися загальників, інформаційного «шуму» та всього того, що називають «водою», «понтами», «духовкою» тощо.

Завершуючи наш огляд вітчизняної періодики, хочемо привернути увагу до нового журналу **«Арт-клас»** (головний редактор Ольга Михайлюк), заснованого 2003 р. у Львові як *«всеукраїнський освітньо-мистецький посібник-часопис для дітей старшого шкільного віку, молоді та викладачів художньо-естетичних дисциплін»* (передплатний індекс 09636). Останні його випуски являють собою грубі книжки форматом А4, надруковані на цупкому крейдованому папері обсягом, відповідно, 232 і 184 стор., де мало текстів і основна роль належить активному візуальному ряду, що виправдано призначенням для дитячої аудиторії.

№ 4 за 2005 рік повністю присвячений 100-річчю Національного музею у Львові, знайомить з його багатими збірками рукописів і стародруків, середньовічної графіки й ікон, малярства XVII – початку XX ст., зразками церковного та народного художнього ремесла, сучасного мистецтва. Багато творів друкуються вперше, принаймні у кольорі. Фактично це добре впорядкований для дітей прекрасно надрукований музейний альбом. При собівартості 200 гривень він обходиться передплатникам (завдяки спонсорам) у 25.

Спарований випуск № 1-2 2006 року за жанром більше схожий на журнал і містить стислі популярні нариси з історії давнього мистецтва, розповідає про музеї світу як освітні заклади (Р. і О. Михайлюки, З. Мазурик), про видатних митців (Н. Космолінська, О. Соронович). Дуже цікава підбірка інформаційних і дидактичних матеріалів про міжнародні дитячі пленери на базі Підбузької спеціалізованої школи-інтернату «Мала академія мистецтв» (Львівщина) та про Львівську дитячу галерею, де виставляють і експонують кращі зразки творчості дітей і підлітків, що за силою художнього враження не поступаються дорослим і маститим.

Сторінки 114-184 займає блок матеріалів, присвячених 80-річчю вже згадуваного Б. Г. Возницького, огляд музейних об'єктів, створених під його керівництвом і нерідко його власними руками – кількох філій Львівської картинної галереї у самому Львові та в Олеському, Золочівському, Підгорецькому замках і в інших місцевостях. Про великого музейника-громадянина та його дивовижний доробок пишуть з найглибшим пієтетом Р. Лубківський, О. Козинкевич, Р. Соломка, Н. Приймa, Б. Шенгера, В. Токарська.

Арт-клас наочно доводить: приватна ініціатива ентузіаста, підтримана спільними зусиллями обласної адміністрації та мистецької еліти, спроможна здійснити багато корисного на користь своєму регіонові та цілій Україні. Тому слід привітати не тільки засновників і авторів журналу, а й членів його редакційної колегії (серед яких А. Бокотей, Б. Біляк, О. Біла, Б. Возницький, І. Кожан, В. Овсійчук, Р. Яців і дехто із названих авторів), а також Держтелерадіо України та Львівську обласну Держадміністрацію, за чиєю підтримкою виходить Арт-клас.

Отже, за останні десятиліття у вітчизняній культурно-мистецькій періодиці склалася цілком нова ситуація, зумовлена появою десятків нових часописів і продовжуваних видань. Якщо 20 років тому неабиякою проблемою був пошук потрібних публікацій, то нині – їх відбір із моря оприлюднених статей, розрізнення серед них оригінальних досліджень і – компілятивних переспівів. На жаль, у нас немає належної системи фахової бібліографічної інформації, що аналізує, реферує, оцінює наукову (та квазі-наукову) продукцію історико-культурної тематики. Втім, це окрема проблема, що варта спеціального розгляду.

Михайло Селівачов

НОВІ НОМЕРИ МУЗЕЙНИЦЬКИХ ЖУРНАЛІВ ІЗ РОСІЇ

Мир музея, 2007, №1, №2, №3

Щомісячний часопис для професіоналів виходить з січня 1931 року, щомісяця висвітлює виставкову, експозиційну, фондову, дослідницьку й іншу діяльність російських і зарубіжних музеїв усіх профілів і спрямувань. Наклад – 3 000 прим. 2007 року вийшло три номери, які свідчать про пожвавлення музейної діяльності не тільки в центральних регіонах Росії, а й на периферії – завдяки широкому застосуванню коштів меценатів і благодійних організацій, а також сучасній соціо-культурній ситуації у країні.

Інформативно насиченими є статті про історію та долю окремих музеїв: Музею особистих колекцій (при Російському Державному музеї образотворчих мистецтв ім. О. С. Пушкіна); музея-садиби Астаф'єво, старовинної садиби художника Миколи Олександровича Ярошенка у передмісті Кисловодська, що свого часу була центром художнього життя на Кавказі; Юсупівського палацу, Ставропольского краєзнавчого музею ім. Г. М. Прозрителева та Г. К. Праве. Про те, що справа збереження культурної спадщини в Росії набирає обертів, свідчить поява нового музею

132 133

РЕКЛАМНАЯ ПОЛИГРАФИЯ

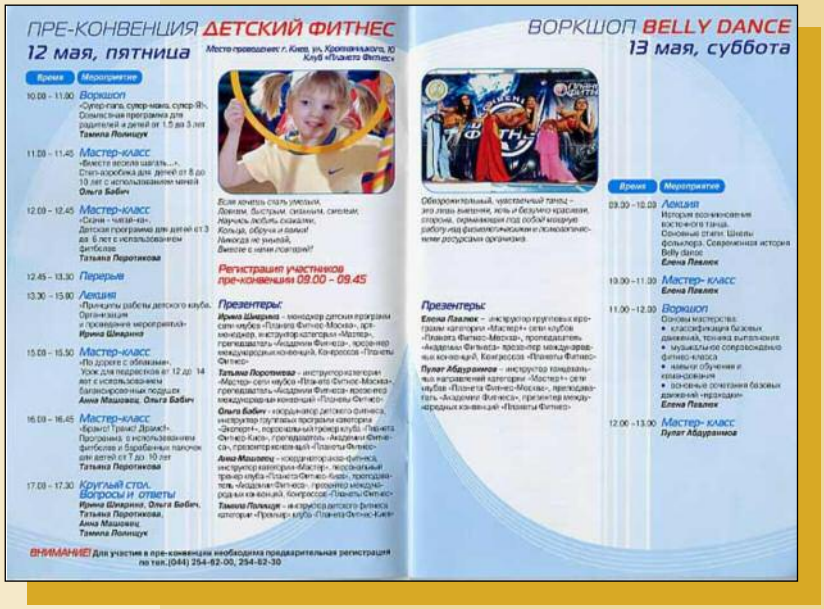

Буклет 4-й конвенции «Планеты Фитнес» в Киеве, обложка и разворот

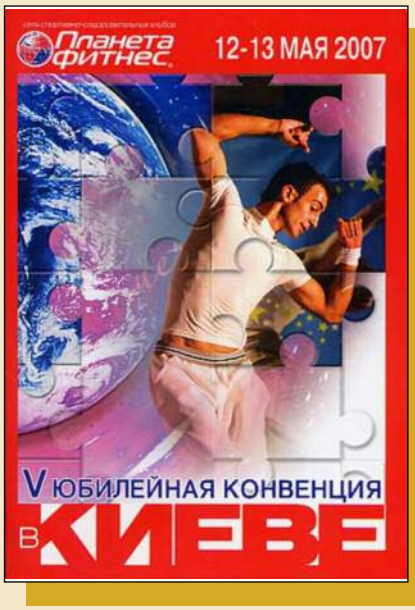

Буклет 5-й конвенции «Планеты Фитнес» в Киеве, обложка и разворот

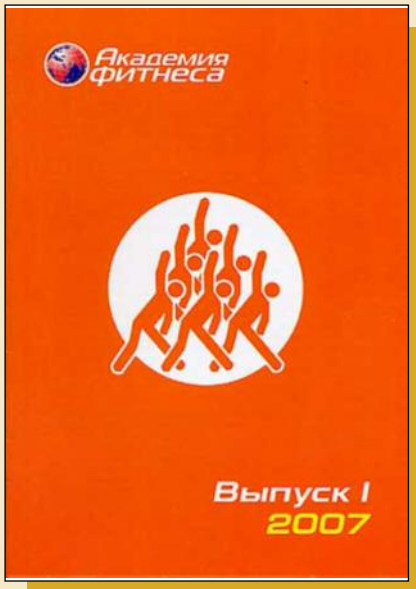

Буклет «Академии Фитнеса», обложка и разворот

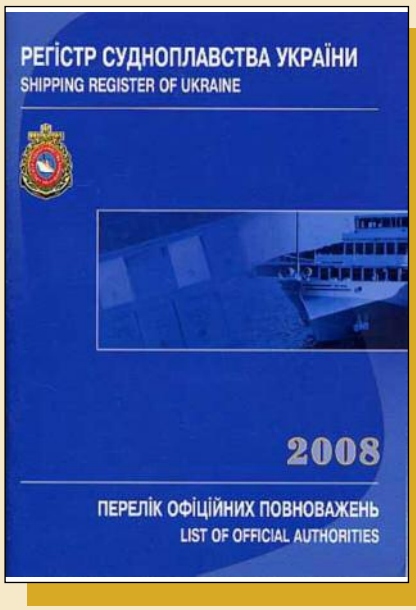

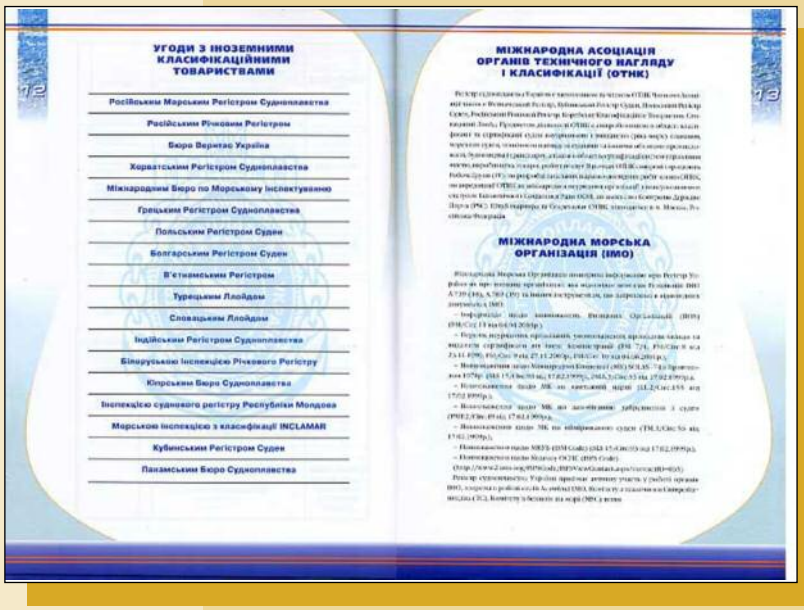

Буклет Регистра судоходства Украины, обложка и разворот

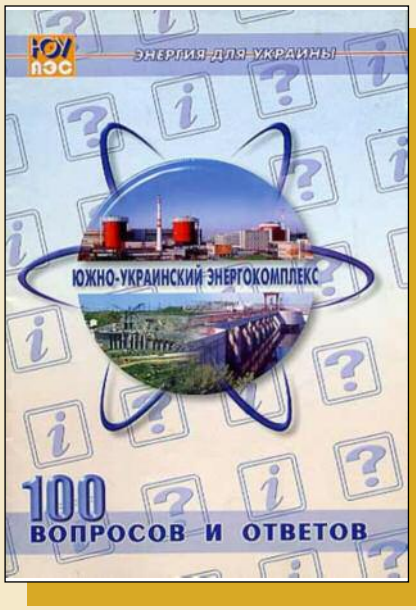

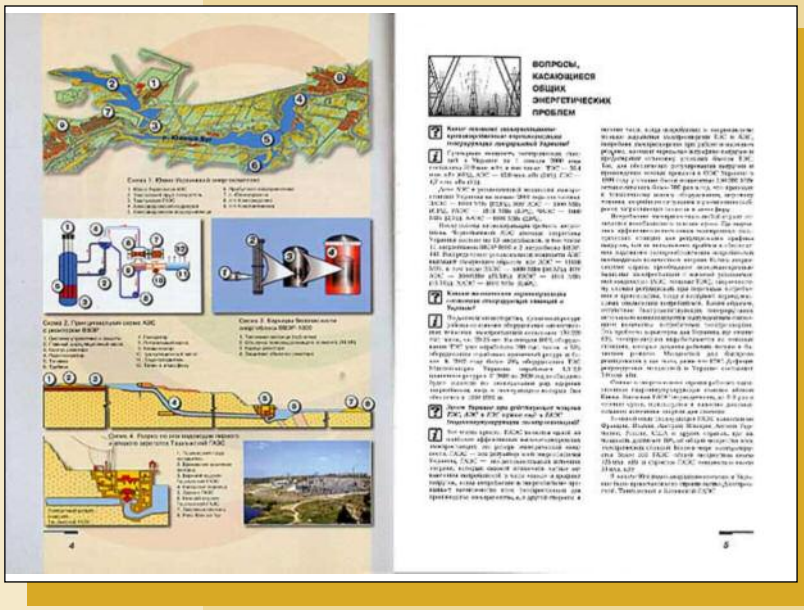

Брошюра для Южно-Украинской АЭС, обложка и разворот

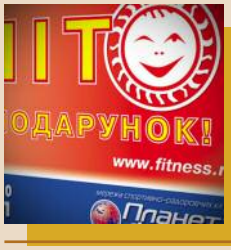

НАРУЖНАЯ РЕКЛАМА

Билборды

Троллы

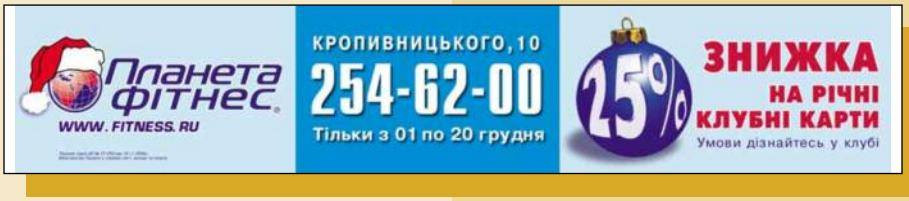

Скроллы

МАКЕТЫ В ПРЕССУ

Рекламные блоки в журнал «Афиша»

Рекламная полоса
в журнал «Muscle&Fitness»

Рекламный блок
в журнал «Киев-Пост»